

По-късно войската се изтегли, прахътъ се изгуби изъ равнината. Голѣмиятъ облакъ, който лежеше на западъ, бавно се раздвижи, нарастна и легна върху плещитѣ на поробена Тракия. Нощта настѣпи много бърже, нахълта въ селскитѣ дворове и превърна дърветата на смъртни сѣнки.

Симеонъ излѣзе отъ зимника, спрѣ се всрѣдъ двора и погледна небето да види, дали сж изгрѣли звездитѣ. Нищо не видѣ — облакътъ бѣше черенъ и тежъкъ. Въздъхна и съ уморени стѣпки заизкачва дѣсчениитѣ стълби. На най-горното стѣпало се спрѣ, спомни си, че отъ това мѣсто Славейковъ говори на селянитѣ и толкова му до мжчиѣ, че блѣсна съ все сила главата си въ джбовата греда. Ударътъ го зашемети, той се наклони и се облегна на стената.

— Тѣй е! Лудъ съмъ! Но, Боже, защо и другитѣ не сж луди като мене? . . .

